

Vage grenzen 2

Ze heet Dolly en is sinds kort wereldberoemd. Ik heb het niet over mevrouw Parton en ook niet over de Dots, maar over een Engels schaap. Dolly is een kloon, of beter gezegd, een gekloond schaap. Een gekloond organisme is een genetisch exacte kopie van een ander organisme. Een stekje van de geranium, of van de fuchsia is een kloon. Wanneer u bij het omspitten van de tuin in het voorjaar de pollen pampasgras met de spade in stukken scheurt, dan bent u aan het klonen. Daar is niets mis mee, en er zullen geen kamerleden opstaan om er een wettelijk stokje voor te steken. Dieren kunnen ook gekloond worden. Wanneer u een *Planaria*-wormpje met een piepklein mesje in tweeën snijdt, dan zijn twee wormpjes het resultaat, twee genetisch identieke wormpjes. Klonen dus. Dat gebeurt ook wanneer u met de spade een regenworm in stukken hakt (per ongeluk, hoop ik). Ook hiertegen zullen kamerleden en theologen niet te hoop lopen.

Dat lopen ze wel in het geval van Dolly. Er wordt meteen geroepen dat nu de weg openligt voor Saddam Hoessein om zichzelf tot in tienduizendvoud te gaan vermenigvuldigen, en - dat zult u met me eens zijn - de wereld zit niet op zo'n kudde griezels te wachten. Ook was al te lezen dat het straks mogelijk is voor zieken en stervenden om zich met behulp van een ont kernende eicel (van wie afkomstig?) letterlijk nieuw leven in te blazen. Op die manier worden we - in de woorden van een RPF kamerlid in Nova - schepper naast God.

Dit is weer zo'n geval van vage grenzen. Een stekje van de geranium mag wel, een gekloond planaria-wormpje mag ook en staat zelfs in alle biologieboekjes beschreven. Een schaap gaat te ver, en over gekloonde mensen moeten we maar niet langer praten, want dat is natuurlijk te idioot voor woorden. Waar ligt nu de grens?

Bij een gekloonde pissebed? Een naaktslak? Een kikker? Een hagedis? Een kleurkanarie? Een vleesvarken? De grenzen zijn natuurlijk allang overschreden sinds we het met z'n allen goed schijnen te vinden dat de meest onnatuurlijke vormen van zwangerschap worden opgewekt. Niet meer alleen voortkomend uit de gewone huwelijksconsumptie, maar via reageerbuisen, bevroren spermavoorraden - al of niet van reeds overleden partners - en als er dan per ongeluk een achtling uit voortkomt, dan is dat goed voor de publiciteit. Wat een wereld.

Ik heb een beter voorstel. Als je van een zoetwaterpoliep een stukje afsnijdt, dan groeit dat weer aan. Dat gebeurt ook als je van een zeester enkele armen verwijdt: die armen komen weer terug. Regeneratie heet dat. Ook de ledematen van salamanders kunnen regenereren. Ik raad u het experiment niet aan, maar wanneer je van een salamander een voorpoot afknipt, dan heeft die salamander zes weken later weer een nieuwe voorpoot. Een salamander is een gewerveld dier, net als schapen, honden en mensen. Het komt tegenwoordig steeds vaker voor dat schapen en mensen een poot *à* been kwijtraken.

Dat gebeurt vooral in gebieden waar men landmijnen heeft achtergelaten tijdens een intussen vaak vergeten conflict. Afghanistan, Angola, Bosnië, noem maar op. Vele duizenden onschuldigen lopen er rond met een been minder, twee benen minder, of soms zelfs ook nog met zich daartussen bevindende organen minder.

Laten de wetenschappers zich daar maar op concentreren: u loopt vervolgens fluitend op een landmijn in de wetenschap dat u drie maanden later gewoon weer last heeft van uw kalknagels of uw eksterogen. Maar omdat er in die landen ook vaak schapen op landmijnen stappen moet men eerst het regenereren maar eens met Dolly uitproberen. Het schaap graag, niet mevrouw Parton.

